

АЛ ТОРО РАНДЕВУ

chitanka.info

Тази книга-игра е посветена на Джордж М. Джордж, един от първите автори, които отвориха очите ми както за научната фантастика, така и за интерактивната литература. Благодаря ти от името на цяло едно поколение!

ПРЕДГОВОР

Читателю, знай, че следващото приключение не е като повечето книги-игри, които си чел. Приеми го просто като една фантастична история, в която можеш да се потопиш и усетиш от първо лице.

Единствените правила са:

— Да записваш кодовете, когато това е указано в текста, и да отговаряш честно, когато си попитан дали ги имаш.

— Да отбелязваш точките си „**Осъзнатост**“. В началото те са 0.

Започни от епизод [1](#).

ЕПІЗОДИ

Събуждам се.

Боже! Какво ми има?

Давя се. Надигам леко глава и избълвам гъста жълта течност. Мирише ужасно и пари на гърлото ми! Гаденето продължава, но само кашлям, почти нищо не излиза от устата ми. Целият съм одрайфан, вероятно съм повръщал и по-рано. Зъбите ми тракат. Студено ми е, замръзвам! Треперя като лист.

Горя! Топло ми е, изгарям. Едновременно с това ми е студено на всяка част от тялото, която се подава извън чаршафа. Потя се. Опитвам да протегна ръка и да пипна челото си, но виждам, че съм закачен към някаква медицинска апаратура, която ритмично издава алармен звук. Отказвам се, не искам да разкача нещо, а и без това се чувствам прекалено слаб — нямаше да мога да помръдна толкова.

В помещението има множество шкафове и още три легла, празни. През люка виждам звездите. На масичка до леглото ми има лист хартия. Прилича ми на бележка.

Обръщам повече внимание на апарата ► Епизод 6.

Оглеждам помещението ► Епизод 11.

Зачитам бележката ► Епизод 15.

Аз съм луд. Луд за връзване! Бети или Мила, както и да е истинското ѝ име, вероятно е моят психотерапевт. Дано успее да ми помогне.

Премини на ► [Епизод 40](#).

— Нали вече ти отговорих, аз съм Бети — усмихва ми се тя, сякаш малко нервно. — Наистина не знам какво помниш... Аз съм пилот, но съм изкарала и курсове по първа помощ. Опитвам се да ти помогна да излезеш от състоянието, в което си. Имам да ти се реванширам.

Не помня нищо от това, за което говори, но не мога да усетя и да ме лъже. С оглед на това, че не си спомням и нищо друго, нямам причина да не ѝ се доверя.

*Ако това е първият въпрос, който си задал, се върни на епизод **10**.*

*В противен случай ► Епизод **8**.*

Събуждам се.

Или не? Може би сънувам. Би било клиширано да кажа, че вероятно съм умрял и съм в Рая, но тя наистина прилича на ангел.

Гледа ме, надвесена над леглото ми и пипа челото ми с ръка. Кожата ѝ е приятно хладна, мека. От приведената стойка червените ѝ коси почти закриват лицето, но все пак виждам очите ѝ. Зелени са като смарагди, две сълзи напират от тях, но не потичат. Облечена е в медицинска или лаборантска престилка, чиито последни две копчета са разкопчани и разкриват нежния ѝ врат.

Тя поглежда апаратурата и натиска нещо. Предполагам, че разглежда показателите ми — едва ли има нещо за настройване, което техниката не би направила по-добре сама, след като веднъж е била закачена за мен и е имала време да анализира състоянието ми. Жената преглежда нови и нови данни, в продължение на минута. Изглежда, сякаш иска да ми каже нещо, но не го прави.

Опитвам се да я заговоря ► Епизод [12](#).

Търся ръката ѝ ► Епизод [17](#).

В момента температурата ми е 38 градуса, явно е горе-долу стабилна. Тези животоподдържащи апарати са много качествени и би трябвало скоро да съм на крака.

Чувствам се спокоен, доколкото е възможно. Всичко ще си дойде на мястото. Унасям се и заспивам.

Премини на ► Епизод 16.

Машината, закачена към мен, е животоподдържащ апарат от висок клас. Подхранва ме, подсилва имунната ми система, измерва биометричните ми данни и реагира с подходящ микс от лекарства във всяка ситуация, в която това е необходимо. Използва няколкостотин вещества за целта, в момента не мога да си спомня точно колко. С ужас забелязвам, че голяма част от показателите ми са индикирани като критични, а температурата ми е 41 градуса!

Паникьосвам се. Прилошава ми, облягам се назад и затварям очи.
Запиши си код „медик“ и премини на ► Епизод 4.

Показанието на апаратурата по-рано беше 37,9. Със сигурност е признак за заболяване, но не е нещо кой знае какво.

Имаш ли код „медик“?

Да ► Епизод **18**.

Не ► Епизод **5**.

Иска ми се да стана и да се раздвижа, докато си говорим. Бети ми помага да се надигна. Замаяно ми е и сънливо.

— Почти приключих с изследванията си на „Хоризонт 2“ — започва да ми обяснява тя, докато се разтъркваме из стаята. — Самият кораб и всичко, свързано с него, е откритие с изключителна важност. Трябва да докладвам възможно най-скоро във Федерацията. Още малко и тръгваме, хем ще те заведем на по-сериозен преглед на станция „Мъск“.

Гласът ѝ ме успокоява. Тя ме е прегърнала през кръста. С една глава по-ниска е от мен и със сигурност няма да може да ме удържи, ако тръгна да падам, но все пак ми помага да пазя равновесие.

— Нямам никаква идея за какво говориш, но не спирай, интересно ми е да науча повече — признавам си честно. — Благодаря ти и за помощта.

Тя ми се усмихва и минава пред мен, без да ме пуска. Надига се на пръсти и ме целува. Защо го направи? Деколтетото на престилката ѝ е широко разтворено.

— Нали това искаше — усмихва ми се отново тя и се надигна да ме целуне повторно.

Отдавам ѝ се ► Епизод 13.

Спирам я ► Епизод 23.

Събуждам се.

Тя тъкмо влиза в стаята. Носи ми биопюре с аромат на праскови.

— Как си днес, Бен?

Държи се сякаш се познаваме. Името, с което ме нарича, ми е също толкова непознато, колкото и тя самата.

— Мисля, че съм доста по-добре — отвърщам с дрезгав глас и се изненадвам, че мога да говоря почти нормално, макар гърлото ми да е сухо и да ме наболява.

— Надявам се да е така. — Жената сяда на леглото до мен. — На мен ми изглеждаш по-зле, поне физически.

Тя слага длан на челото ми. Замислям се, че може просто да погледне апарата. Температурата ми е 37,9. Опитвам се да се изправя до седнало положение, тя ми помага и отново се настанява на леглото. Само по боксерки и тениска съм. Вече имам много повече сила, макар всичко да ме стяга и наболява. Разтръсквам ръцете и краката си и ги масажирям. Тялото ми е изключително мускулесто и релефно, като на атлет. От каквото и да боледувам, не ме е отслабило и вероятно е отскоро.

Жената кръстосва крака и ме оглежда. Слабият ѝ гладък глезен се подава изпод престилката. Погледът ѝ е интелигентен, прочитам и някакво съмнение или недоверие в него — сякаш съм загадка, която не може да разгадае.

Време е да ѝ задам някои въпроси, колкото и странно да прозвучат. Поглеждам я право в зелените очи и я питам:

— Как се казваш?

— Бети Блинд, но ти вече знаеш това — отвърща ми и ме погалва по косата.

Гледа ме изпитателно, мога да го усетя. Иска ли нещо от мен?

— Кой е капитан на този кораб? — продължавам аз с въпросите.

— Няма. Само аз и ти сме тук. Няма жива душа. Прибира се към Земята по предварително зададена програма. Само преди няколко дни навлезе в Слънчевата система и сега сме в периферията ѝ.

Премини на ► Епизод 10.

Задавам следващия си въпрос:

„Коя си ти?“ ► Епизод **3**.

„Кой съм аз?“ ► Епизод **19**.

„Какво ми има?“ ► Епизод **24**.

„Какъв е този кораб?“ ► Епизод **30**.

„Къде е бележката?“ ► Епизод **34**.

Малкият люк, през който виждам звездите, без съмнение принадлежи на космически кораб. Може би се залъгвам, но имам усещането, че корабът се движи.

Машината, закачена към мен, е животоподдържащ апарат от висок клас. Шкафовете наоколо са пълни с друга медицинска техника и субстанции, ползвани за лечебни и изследователски цели — сигурен съм в това, без да знам откъде. Намирам се в медицинска зала.

Другите легла са празни, но чаршафът на най-близкото липсва. Дали някой е лежал там и какво ли е станало с него?

Прилошава ми, облягам се назад и затварям очи.

Премини на ► Епизод 4.

Опитвам се да кажа нещо, но гърлото ми е пресъхнало, почти се е слепнало, и само се закашлям.

— Шшш, шшш, шшш — привежда се тя към мен. — Почивай си, много си отслабнал.

Погледът ми инстинктивно се насочва към широко разтвореното ѝ деколте, но бързо го връщам към очите ѝ. Пиукането на медицинския апарат издайнически се учестява, следвайки ритъма на сърцето ми. Днес се чувствам по-добре и вероятно го дължа на тази жена.

— Благодаря ти — прошепвам.

Имам стотици въпроси, които искам да ѝ задам, но знам, че няма да успея да кажа почти нищо. Наистина съм много уморен, отпускам се назад и заспивам.

Премини на ► Епизод 9.

Втория път отвърщам на целувката и устните ѝ остават задълго върху моите. Бети внимателно ме избутва на леглото, съседно на моето. Съблича ми тениската и се вглежда за миг в гърдите ми. Имам някакъв бял татус на тях, надпис. Вглеждам се в него, но тя слага длан отгоре му, целува ме нежно. Отпускам се по гръб.

Бети смъква внимателно боксерките ми. Затварям очи. Десетките въпроси в главата ми изчезват напълно, поне за момента. Ще трябва да почакаат•.

Премини на ► [Епизод 20](#).

Какво правя на това място? Гложди ме чувството, че трябва да свърша нещо изключително важно. Какво трябва да си спомня? Какво трябва да направя?

Може би просто съм болен...

Прехвърлям през ума си видяното през последния час. Замислям се над...

Здравословното си състояние ► Епизод 7.

Престилката на Бети ► Епизод 22.

Съседното легло ► Епизод 32.

Нищо — по-добре да си почивам, да пося ► Епизод 16.

Не мога да стигна бележката, дори не се и опитвам. Извъртам глава към нея и я зачитам от разстояние. От главоболието ми е трудно да се фокусирам, ъгълът, под който чета текста, ме измъчва, но все пак успявам.

Скъпи Бен,

Ако четеш това, знай, че се радвам, че си оцелял. Надявам се да ме помниш. Аз със сигурност няма да те забравя.

Страх ме е да те взема със себе си. На борда нямам толкова добра медицинска апаратура и мисля, че няма да издържиш пътуването. Макар биологичните системи да не засичат никаква опасност, все пак са остарял модел, а неизвестните покрай теб са прекалено много.

Страх ме е и да остана, а и няма какво да направя. Насочвам се към станция „Илън Мъск“, за да не изпусна рандевуто с нея. Ще изпратя зов за помощ веднага, когато навлезе в обхват. Ако изчисленията ми са правилни, отчитайки твоята и тяхната траектория и останалите параметри, би трябвало да пристигнат тук до седмица. Дано да тръгнат веднага.

Остана ли тук, няма кой да повика помощ, а ми се струва, че тази апаратура няма да може да те излекува. Дано поне успее да те поддържа жив.

Ще те чакам. Намери ме.

Мила Отарес

Прилошава ми, облягам се назад и затварям очи.
Запиши си код „Мъск“ и премини на ► [Епизод 4](#).

Събуждам се.

Събуждам се с ясна мисъл. Аз съм тук на мисия. Мисия с изключителна важност. Написана е на гърдите ми. Изправям се и усещам, че се чувствам много по-добре, почти здрав. Треперя, но е от напрежение. Събличам тениската си. Наистина, тя е на гърдите ми — бялата татуировка. Надписът е на обратно, за да може да се види в огледало. Имам чувството, че съм виждал това в някакъв филм, но не се сещам нищо повече.

В стаята има огледало, макар и малко. До вратата е — не мога се видя оттук. Макар да мога да прочета татуировката и без него, предпочитам да се огледам — така ще видя и гърба си. Откачам медицинската апаратура, изправям се и бавно се придвижвам натам. Междувременно забелязвам, че чаршафите са сменени, значи Бети е била тук. Стигам до огледалото — стъклото му е напукано, сякаш от силен удар. Вглеждам се в надписа:

**Убий Мила Отарес!
Тя донася заразата.**

Започвам трескаво да се оглеждам за други надписи, но огледалото е малко и неудобно. Монтирано е към стената и може би е било някаква мултимедия, преди някой да го счупи. А може би не. Не виждам нищо. За всеки случай, дори смъквам боксерките си за момент, макар че що за идиот трябва да съм, за да имам нещо татуирано там, особено ако е важно. Макар че, като се замисля, си е скришно място. Махвам с ръка и спирам да мисля за глупости.

— Бети! — виквам. Искам и тя да ме огледа.

Дали ме чува? Тези врати трябва да имат солидна шумоизолация. Хрумва ми, че може би ме наблюдава през камерата на помещението — трябва да има такава някъде, във всички помещения на кораба трябва да има.

Замислям се дали е добра идея да я викам. Няма начин, обаче, да не е видяла татуировката досега — кой знае от колко дни се грижи за мен.

— Бети — извиквам отново.

След секунди тя влиза.

— Бети, виж какво имам татуирано.

Тя се приближава до мен. Гледа ме недоверчиво, леко уплашено. Учудена е, сякаш вижда надписа за първи път. Пипа го с пръсти.

— Това не е татуировка. Това са белези, виж.

Вглеждам се. Наистина са белези. Надписът е издълбан или прогорен в гърдите ми!

— Мамка му, що за изродщина?! Кой ми е причинил това? Имам ли някъде другаде?

Не знам дали не съм пропуснал някое място на това неудобно огледало. Бети оглежда внимателно цялото ми тяло (почти цялото), но изглежда това е единственият надпис.

— Коя, по дяволите е Мила Отарес?!

— Хей, хей, успокой се!

Изглежда ми уплашена. Нищо чудно, предвид поведението ми.

Имаш ли код „заек“?

Да ► Епизод 33.

Не ► Епизод 38.

Протягам немощно ръка към нея. Жената ме поглежда със съжаление, поема я и нежно разтрива пръстите ми. По начина, по който ме докосва, виждам, че не е безразлична към мен. Не бърза да пусне ръката ми и ме гледа с тъга. Откъде ме познава? Защо аз не я помня? Дали просто не изпитва съжаление към един болен или умиращ човек?

Тя си изправя и свежда глава настрани. Усещам смазваща умора, отпускам се назад и заспивам.

Премини на ► Епизод 9.

Показанието на апаратурата беше 37,9 градуса, нямаше ги и повечето от предупредителните индикатори. До скоро бях с 41 и няхах никакви сили, не знам даже как прескочих трапа. В сравнение с онзи момент, направо съм здрав като бик. Мога да говоря, да ходя...

Днес обаче, Бети каза, че ѝ изглеждам по-зле. Как е възможно да си помисли това, подобрението ми е очевидно. Нещо определено не е наред. Може би ме смята за съвсем луд, но дори да е вярно, защо ѝ е да ме лъже и да ме депресира? Очевидно е, че не ми мисли лошото, ако беше така можеше да ми стори каквото поиска, когато бях безпомощен.

Тревожните мисли постепенно отстъпват място на умората, унасям се и заспивам.

*Добави си 1 точка **Осъзнатост** и премини на ► Епизод 16.*

— Ти си Бен Дивър — това е всичко, което знам за теб и миналото ти.

— Как научи името ми? Дори аз не го помня.

— Ти ми го каза, когато беше по-добре.

Поглеждам я с недоверие. Познавам ли наистина тази жена отпреди? Бети? Не мога да си спомня.

— Да, но кой съм в действителност? Какво правя тук?

— Това са въпроси, които и на мен са ми изключително интересни. Имам и други, но вярвам, че и двамата не знаем отговорите им, поне не в момента. Взех ти ДНК проба. Когато се върнем на „Илън Мъск“, ще проверим в мрежата дали има информация за теб.

Ако това е първият въпрос, който си задал, се върни на ► Епизод 10.

В противен случай ► Епизод 8.

Лежа и гледам в тавана. Наслаждавам се на момента. Бети се е гушнала до мен, главата ѝ е опряна на рамото ми. Наблюдава ме с видимо задоволство.

След малко ставаме и ми помага да се върна на моето легло. Закача ме към медицинския апарат. Сгъва чаршафите на отсрещното легло и ми казва, че отива да ги пъкне в стерилизатора. Докато ги носи се спира за момент и ме поглежда учудено, но не казва нищо и излиза.

Умората започва да надделява над мен. Затварям очи, но успявам да остана буден.

Запиши си код „заек“. Премини на ► Епизод 14.

Чудно ми е, кога ли за последно някой друг е лежал тук. Може би преди няколко дни, може би преди десетилетия? Щеше да е хубаво, ако Бети спеше на леглото отсреща, но за жалост не е така. Най-малкото щеше да ми е по-спокойно, а и кой мъж не би искал такава жена да спи до него?

Какви ли не глупости ми минават през главата... Постепенно се унасям и заспивам.

Премини на ► Епизод 16.

Мисълта ми се насочва към престилката на Бети. Споменът е пресен и почти мога да я видя, когато затворя очи. Разкопчаните копчета, нежната кожа, изящният ѝ врат, приятно заоблените гърди. Как бих могъл да мисля за нещо друго?

Така, потънал в сладки мисли за нея, се унасям и заспивам.

Премини на ► Епизод 16.

— Недей — спирам я.

Завъртам глава, преди устните ѝ да се докоснат до моите. В този момент я желая болезнено много, но все пак устоявам.

— Извинявай, мислех, че го искаш и ще ти помогне да се почувстваш по-добре — казва смутено Бети.

— Съжалявам. Чувствам се зле и не мисля, че е добра идея.

Освен това не я познавам, не съм сигурен коя е и какво иска.

Има толкова много въпроси в главата ми.

Продължаваме да се разтъркваме из стаята в неловко мълчание. Сякаш в потвърждение на думите ми, започва да ми се гади. Опитвам се да се сдържа, но не успявам — повръщам по пода и леглото, съседно на моето. Тя ми носи вода и ми помага да си легна. Домъква почистващ робот от някое от съседните помещения и го активира само колкото да почисти мястото. Сгъва оповръщаните чаршафи и ми казва, че отива да ги пхне в стерилизатора. Докато ги отнася, се спира за момент и ме поглежда учудено, но не казва нищо и излиза.

Умората започва да надделява над мен, затварям очи, но успявам да остана буден.

Премини на ► Епизод 14.

— Имаш проблем с паметта, който се засилва. Доскоро беше по-добре. Физически също нещо ти става, но не мога да установя причината. През по-голямата част от деня си в коматозно състояние и не мога да те събудя по никакъв начин.

— Откъде знаеш всичко това? — питам я.

— Част от нещата ги виждам, част от тях ми бяха казани.

— От кого?

— От теб. Не си ли спомняш, наистина?

Бети ме поглежда право в очите. Аз отвърщам със същото и се опитам да разчета погледа ѝ. Изглежда ми уверена в това, което казва, и сякаш също се опитва да разбере дали я лъжа.

Ако това е първият въпрос, който си задал, се върни на ► Епизод 10.

В противен случай ► Епизод 8.

Събуждам се.

Тук съм с мисия. Ако се проваля, последствията ще са от библейски размери. Подготвял съм се с години за нея, може би цял живот. Някой ме изпрати тук.

Или пък съм пълна откачалка. Или аз, или Бети, няма как и двамата да сме нормални. Тя обаче ми изглежда нормална... Хм...

Изправям се. Не съм закачен за медицинския апарат. Бети ли ме е разкачила? Разглеждам първо:

Медицинския апарат ► Епизод [44](#).

Чаршафите на отсрещното легло ► Епизод [51](#).

Огледалото ► Епизод [59](#).

Набирам кода и вратата се отваря. Усмиввам се. Владея положението. В момента съм много по-осъзнат за случващото се от Мила — тя сигурно ме е срещнала само преди ден или два. Вярвам, че ако се опитам да я нараня или да направя нещо подобно, ще се проваля. А и не желая да го правя. Не мога да си представя да я нараня. Чувствам я изключително близка, все едно съм я познавал през целия си живот. Зеленооката Мила.

Отивам в командната зала. Сядам зад пулта и се захващам със задачите. Откривам, че настройките за биологична защита са ръчно занижени преди 42 години. Явно автоматичните аларми са пречели на някого и просто ги е спрял. Връщам стандартните настройки.

Предстоят ми две важни решения — едното е свързано със съдбата на моята спътница, а второто — с тази на кораба. От мисълта, че трябва да причиня нещо лошо на Мила ми прилява и решавам първо да се погрижа за кораба. Искам да го унищожа, за да съм сигурен, че никой друг няма да попадне на заразата. Това обаче не е толкова просто. Няма голям червен бутон или настройка за самоунищожение. Не мога просто да претоваря реактора — тези системи са добре защитени от такива зловредни конфигурации, а вероятно имам само броени минути, преди да ми прилошее. Познавам чудесно начина, по който работи корабът, знам кои от системите му могат да бъдат надхитрени и как.

Хрумва ми, че ще разбутам траекторията и алгоритмите за приземяване. В момента корабът се движи към Земята в аварийен режим. Искам да го разбия. Въпросът е кога и къде. В бордовия компютър има достатъчно пълна информация за траекториите на всички по-големи обекти в Слънчевата система.

Променям курса веднага, към най-близкото небесно тяло, подходящо за целта. Сблъсъкът няма да е мигновен, но ще настъпи до три-четири дни ► Епизод 65.

Настройвам курса да се смени след десет дни, така че скоро след това да се пресече с траекторията на някой по-голям астероид или комета ► Епизод 70.

Настройвам курса да се смени в последния момент при приближаване до Земята, така че корабът да се разбие на Луната ►
Епизод [75](#).

— Беше бележка до мен от някоя си Мила Отарес. Трябва да си я взела!

Тя за момент трепва, но бързо отговоря, като ме гледа право в очите.

— Слушай, не знам нищо за бележката, за която говориш, кълна се! Не се напрягай. Не си добре, може би спомените ти са замъглени.

Мисля, че е искрена за последното, но усещам, че има нещо, което не ми казва. Добър съм в разчитането на човешките реакции или поне така си въобразявам.

— Вероятно въпросната Мила ме е оставила на този кораб...

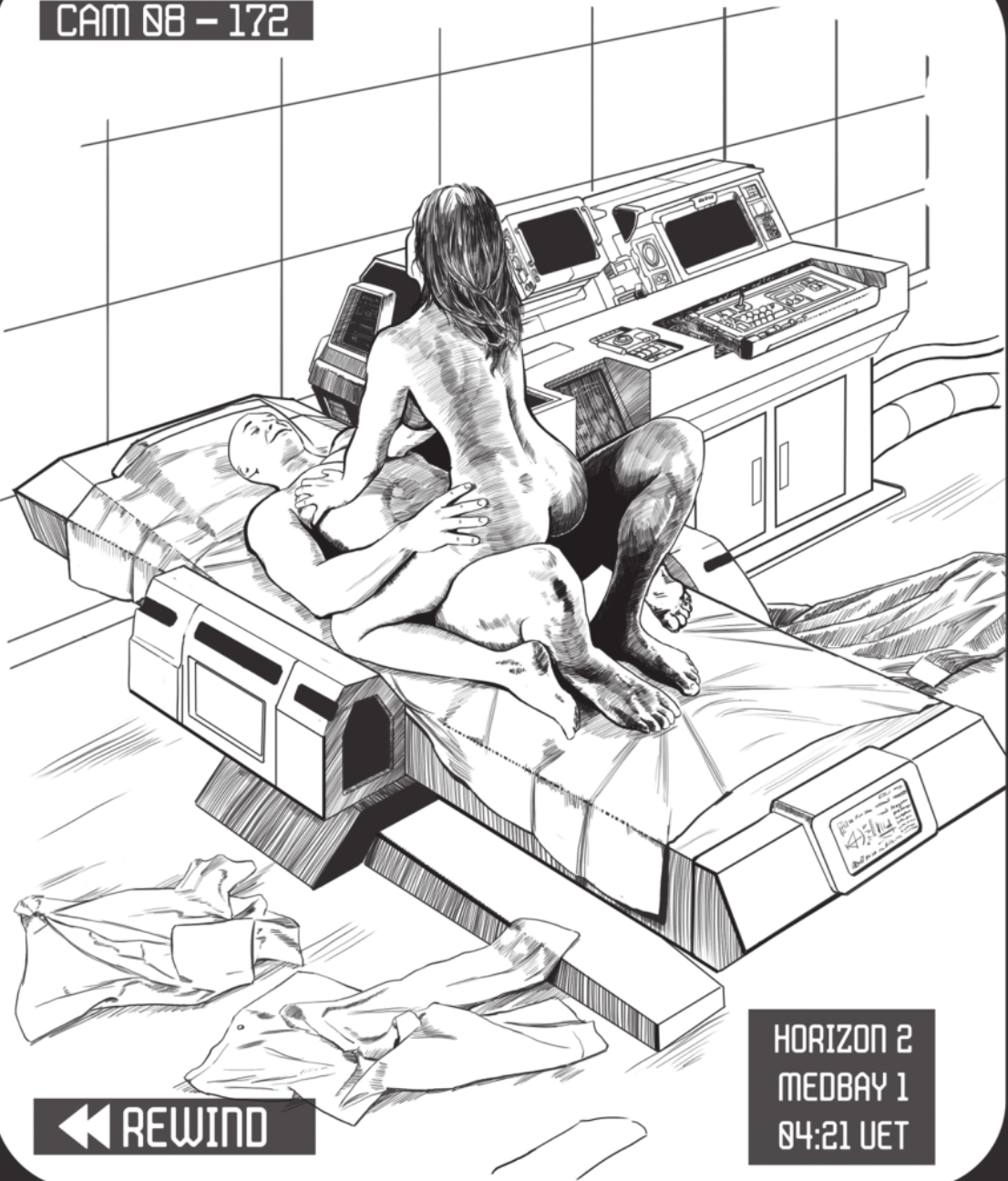
Бети само свива рамене.

*Добави си 1 точка **Осъзнатост**.*

*Ако въпросът за бележката е първият, който си задал, се върни на ► Епизод **10**.*

*В противен случай ► Епизод **8**.*

CAM 08 - 172

◀ REWIND

HORIZON 2
MEDBAY 1
04:21 UET

Прегръщам я. Имам нужда от близостта ѝ, за да се почувствам отново нормален за малко. Тя се е стегнала, не отвърща на прегръдката ми. Ръката ми слиза на дупето ѝ, търся погледа и устните ѝ.

— Спри! Моля те! — казва ми остро тя и ме избутва.

Поглежда ме едновременно объркано и ядосано, може би прочитам и нотка страх в очите ѝ. Със сигурност виждам и възбуда.

— Съжалявам — извинявам се аз.

Какво иска тя, по дяволите? След това, което направи вчера, сега реагира сякаш аз минавам границата?

— Няма нужда да се извиняваш. Просто не мисля, че е добра идея.

Добави си 1 точка **Осъзнатост**.

Премини на ► *Епизод 38*.

Усещам допира на топлите ѝ устни, съвсем лек и нежен. Скоро ми се иска да е по-плътен, чувството е неудържимо, но Бети продължава да си играе с мен. Вижда как желанието ми се засилва и това ѝ харесва. Ако имах достатъчно сили в този момент, сигурно нямаше да издържа и щях да поема инициативата. Оставам я да командва, а тя продължава да ме побърква. Стена в ръцете ѝ.

След минута сяда върху мен. Разкопчава още две копчета на престилката си и я разтваря, а полите ѝ задига нагоре. Привежда се към мен и стегнатите ѝ гърдите се докосват до моите. Ръката ѝ се плъзва надолу между моите и нейните крака. Усещам допира ѝ и как прониквам в нея. Тя се движи бавно, съвсем бавно. Побърквам се. След още минута започва да слиза по-надолу и по-бързо. Ако не ме болеше цялото тяло, сигурно нямаше да издържа и петнайсет секунди, но сега божествените емоции се примесват с болка. Бети се надига и опира длани върху мен, а аз обхващам гърдите ѝ леко, за да усещам движението им в ръцете си...

Премини на ► Епизод [20](#).

— Това е междузвезден кораб „Хоризонт 2“, вторият от опитите ни да пътуваме до друго съзвездие и за втори път — неуспешен. Всякаква връзка с него беше загубена за повече от 40 години. Допреди няколко дни, когато го открих. Сега се връща към Земята.

— Какво правим на него? Ти ли ме докара тук?

— Не — отвърща Бети. — Ти беше тук, когато дойдох. Сам. Нямам представа как си дошъл.

— Може това да е моят кораб?

— Изключено, животоподдържащите му системи са били хибернирани от десетилетия, проверих. Някой трябва да те е оставил тук малко преди да пристигна, но не засякох никакъв кораб в близост. Или пък ако си дошъл сам, явно си отпратил кораба си.

— Защо ще направя такова нещо?

Тя само свива рамене. Бих помислил, че ме лъже, но историята, която ми разказа, е прекалено нелогична — би била ужасна лъжа. Освен това, казва истината за кораба, спомних си за него, когато тя спомена името и мисията му. Може и да не е моят кораб, но усещам, че знам всичко за него.

Ако това е първият въпрос, който си задал, се върни на ► Епизод 10.

В противен случай ► Епизод 8.

— Не познавам жена с това име — поглежда ме тя право в очите.
— Моля те, успокой се! Не си на никаква мисия, просто си болен. Не
знам и кой ти е причинил това — посочва гърдите ми тя. Двамата
замълчаваме за момент.

Казвам ѝ, че лъже ► Епизод 43.

В противен случай, ако имаш код „едно“, мини на ► Епизод 37.

Ако го нямаш, си запиши код „едно“ и се върни на ► Епизод 39.

М-да, съседното легло. Сега е незастлано, но на кого му пука, едва ли ще има наплив на пациенти за тази медицинска зала.

Имаш ли поне един от кодовете „медик“ или „Мъск“?

Да ► Епизод [21](#).

Не ► Епизод [41](#).

Наистина имам чувството, че се побърквам, но допирът на Бети ме успокоява. Стреснах и нея с действията си и сега и тя има нужда от малко нежност и успокоение. Дали да потърся утеха в обятията ѝ отново?

Да ► *Епизод 28.*

Не ► *Епизод 38.*

— Каква бележка? — пита ме Бети с наглед откровено учудване.

— Имаше една бележка ето там — посочвам ѝ към масичката до леглото. — Губя представа за времето, може да е било вчера или онзи ден.

— Не си спомням нищо такова — отвърща тя. — Може да е било някаква хартийка или записки, които съм си оставила.

Ако имаш код „Мъск“ ► Епизод 27.

В противен случай, ако това е първият въпрос, който си задал, се върни на ► Епизод 10.

Ако е вторият ► Епизод 8.

— Казвам се Бети, Бети Блинд. Аз съм изследователка, проучвам този кораб, вземам проби, изследвам ги, копирам каквито данни мога да сваля от бордовите компютри и правя опис. Корабът ми, не се смей, се казва „Жената чудо“ и е скачен с този, „Хоризонт 2“. Дойдох с него.

Казвам ѝ, че лъже ► Епизод 43.

В противен случай, ако имаш код „едно“, мини на ► Епизод 37.

Ако го нямаш, си запиши код „едно“ и се върни на ► Епизод 39.

Събуждам се.

Изправям се рязко. Потен съм, сърцето ми направо ще изскочи от гърдите ми. Ударите му кънтят в ушите ми.

Ставам от леглото. Не съм закачен за медицинската апаратура. Чаршафите на отсрещното легло са оправени. На гърдите си имам шибан надпис, който твърди, че трябва да убия Мила Отарес. Мисълта, че това е мисията на живота ми, не ме оставя.

Имаш ли код „Мандела“?

Да ► Епизод [46](#).

Не ► Епизод [56](#).

— Бен, в момента си много объркан. Почини си до края на деня, моля те. Страх ме е за теб. Надявам се утре това ти състояние да е отминало, ще говорим пак. Обещавам.

Тя ме погалва по бузата. Опитвам се да се отпусна, доколкото е възможно. Имам чувството, че се побърквам. Или съм побъркан поначало? Имам ли наистина мисия и какво се случва тук? Какво става с мен?

Бети излиза от стаята. Решавам сам да се закача за медицинския апарат, определено ми помага значително, поне физически, а и не вярвам той да е виновен за останалото. Безболезнено е, вкарва лекарствата през кожата или чрез микроинжектиране, освен ако не се налага да прави бързи вливания на големи количества вещества.

Мисля дълго за случилото се, опитвам се да си припомня всяка дума и събитие от последните дни. Не знам колко време прекарвам така, преди да заспя — може би час или два. Накрая отново се отнасям.

Премини на ► [Епизод 25](#)

— Бен, ще бъда директна с теб. Мисля, че се влошаваш и малко ме плашиш. Губиш ума си. Имаш заболяване на паметта, сам ми каза за него. Физически ми изглеждаш леко отпаднал и ми се струва, че не помниш нищо от предните дни. Въобразяваш си някакви неща. Ти и поначало си въобразяваше, но започваш да губиш контрол.

— Шегуваш ли се? — ядосвам се леко аз. — Чувствам се почти перфектно. И помня всичко от последните си събуждания, не знам дали са дни. Не помня по-рано какво се е случило. Не знам защо казваш това, струва ми се, че по-скоро ти си забравила какво стана. Извинявай, че си изпуснах нервите, но нещата тук ми идват в повече. Просто искам да поговорим.

— Хайде, само се успокой. Седни там.

Сядам на леглото си, тя сяда срещу мен.

Премини на ► Епизод 39.

Трябва да подбера добре въпросите си. Ситуацията така или иначе е малко изнервена, а искам да изстискам максимума от този разговор.

„Познаваш ли Мила Отарес?“ ► Епизод [31](#).

„Коя си ти наистина и каква е целта ти?“ ► Епизод [35](#).

„Влизаш ли в залата докато спя?“ ► Епизод [45](#).

„Какво ми прави този апарат?“ ► Епизод [50](#).

„Ти ли счупи огледалото?“ ► Епизод [55](#).

„Защо ми се доверяваш? Защо ми помагаш?“ ► Епизод [60](#).

Нямам повече въпроси, които искам да задам ► Епизод [37](#).

Първата и най-важна стъпка в лечението на лудостта е тя да бъде осъзната. Ако човек разбере, че мозъкът му си прави номера с него, рано или късно ще се научи да потиска всичко фалшиво и неистинно, което той му подава, да го подлага на съмнение, да различава реалността от въображаемите събития.

Надявам се Бети да ми помогне. Или може би Мила. Тя е толкова добра с мен — сигурно полага неимоверни усилия в лечението ми. От днес започвам да се боря. Ще бъда кротък, ще слушам всяка нейна дума и ще се излекувам.

Край

Вглеждам се в леглото и получавам силно усещане за дежавю. Липсващите чаршафи, начинът, по който то е леко омачкано. Виждал съм го и преди в това състояние. Сега, когато се събудих беше оправено, но защо ли поначало ги е нямало чаршафите точно там по-рано?

Дали днешните събития са се повтаряли и преди? Дали някой друг е бил там скоро? Нямам отговори на тези въпроси.

Тревожните мисли постепенно отстъпват място на умората, унасям се и заспивам.

*Добави си 1 точка **Осъзнатост** и премини на ► Епизод 16.*

Точно така, това е отговорът на въпроса за живота, вселената и всичко останало. Не го чети, ако още не си изиграл цялата книга, за да не си развалиш удоволствието. Тук се издават някои от тайните й, които може да ти е по-интересно да откриеш сам.

— Ако коренуваш номерата на епизодите, в които героят се събужда, ще получиш съответният ден от неговото връщане.

— Първата смърт във всички книги-игри на Ал Торо е на епизод 40.

— Мила Отарес (или Мила от Марс) е героиня от друга книга на същия автор. Разбира се, има и такъв български игрален филм.

— Бен Дивър е името на сина на създателя на поредицата „Самотния вълк“, легендарният автор на книги-игри, Джо Дивър. Почивай в мир, Джо.

— Кодът на вратата на медицинската зала е датата на чернобилската авария.

— Хвърлянето на зар в епизод 53 е с цел психологическо въздействие върху читателя — търсеният ефект е повишаване на напрежението (несигурност в успеха) и удължаване на напрегнатия момент.

— Символът „•“ в книгите на Ал Торо се използва за скрит преход с +16 епизода при сцени за 16+ аудитория.

— Има шест епизода в тази кратка книга-игра, до които няма директни препратки.

— Някои точки **Осъзнатост** се получават преди героят и читателят да могат да разберат защо. Например научаването на това, че Мила ще бъде спасена или случаят с огледалото. Този подход е предприет, за да не се улеснява допълнително читателят, когато точките се получат в момента на осъзнаването.

— Идеята зад заглавието е аналогията с „рандеву“ като космически термин — това толкова трудно засичане на орбитите на два обекта. Тук рандевуто е между Мила и Бен във времето, а не пространството — кратък прозорец на близост, след който тя ще бъде невъзможна.

— 95% от тази книга-игра е написана за три дълги нощи.

— Не ме лъжи! — почти крясвам аз.

Тя се стряска и се присвива. Става ми тъпо, плаша я, а вероятно ѝ дължа живота си, независимо от всичко останало. Не мога да я разпитвам по този начин, а и до нищо няма да доведе.

— Хей, извинявай. Не исках...

Протягам се, хващам ръката ѝ съвсем внимателно и леко я потривам. Не се дръпва, но може би ѝ се иска.

Премини на ► [Епизод 37](#).

Решавам да погледна записите в животоподдържащия апарат. Как не ми хрумна по-рано? Влизам и проверявам историята, за да установя как се е променяло физическото ми състояние последните дни и от колко време съм тук.

Търся.

Не ми излиза нищо. Ровя се из менютата, за да се подсигурия, че не съм объркал нещо.

Не, не съм. Знам много добре как да оперирам с тази техника, обучен съм да боравя с нея. Просто няма скорошна история. Последните записи са отпреди 42 години. Изпсувам. Дали Бети ги е изтрила? Защо?

*Добави си 1 точка **Осъзнатост** и премини на ► [Епизод 53](#).*

— Не, не влизам в стаята ти. Понякога те гледам през камерите, за да видя какво правиш — замисля се и добавя, — но не по онзи начин, ей...

— Как тогава смени чаршафите? — засичам я аз.

— Какви чаршафи? — поглежда ме тя с недоумение.

— Тези чаршафи!

Разпервам ръце с отворени длани и махвам към съседното легло.

— Не знам за какво говориш, със сигурност не съм ги сменяла.

*Добави си 1 точка **Осъзнатост** и премини на ► Епизод **43**.*

Отивам до огледалото. Здраво е. Започвам да се хия истерично. Шибаното огледало е здраво! Замислям се какво ли ще се случи, ако го счупя отново. Замахвам, но се спирам.

*Имаш ли поне 4 точки **Осъзнатост**?*

*Да ► Епизод **62**.*

*Не ► Епизод **40**.*

Чудя се възможно ли е Бети да е откачена шизофреничка. Някак си съм попаднал в ръцете ѝ и ме е докарала до това състояние на психоза. Всеки път се мисли за различна личност, забравя какво се е случило, а може би и ме инжектира с нещо през онзи апарат. Трябва да се отърва от нея. Решавам да я причакам и да я нападам, когато влезе в стаята. Ще е лесно — само да успея се докопам до нея и ще я прекърша за секунда.

Пробвам да въведа кода, който тя ми каза по-рано, но не е същият. Явно го е сменила. Нищо, ще я причакам.

За мое съжаление, обаче, тя се оказва изключително предпазлива. Когато влиза ме кара да се отдръпна от вратата. Носи бластера, предпазителят му е вдигнат. Видяла ме е, че се навъртам около отключващия терминал. Заклучва ме отново и чувам, че сменя кода.

На следващия ден идва още по-стресирана. Запознава се с мен — не ме помни. Запознавам се и аз, нали трябва да играя нейната игра. Излъгвам я, че съм болен, опитвам се да я успокоя, да я прикоткам, но не се получава. Тя е тотално откачила, разправя ми, че е трябвало да бъде мъртъв. Бластерът стои постоянно насочен в мен.

Сигурен съм, че ще се справя с нея — може би още на следващия ден. Но той никога не настъпва, поне не за мен.

Край

„... 0 минути и 20 секунди“ — произнася се апатично алармата.

Моля те, Бети, не прави нищо глупаво! Бясно препускам през менютата и достигам до това за деактивация на стерилизацията. Потвърждавам два пъти, че съм сигурен в решението си, вече блъскайки по командния пулт. Изведнъж воят на алармената сигнализация замлъква.

Премини на ► [Епизод 52](#).

Събуждам се.

Надигам се от пода и чувам глух женски писък. Стръскам се и инстинктивно се свивам. Чисто гол съм и ми е студено — температурата в помещението е ниска.

Мила е застанала в другия край на стаята, с насочен към мен бластер. Носи олекотен защитен скафандър. Бавно и внимателно вдигам ръце и се изправям, така че да остана с гръб към нея, само главата ми е извърната. Не искам да вижда надписа на гърдите ми все още, а и запознаването ни не е от най-гладките и без да се пъча гол срещу нея. Изчаквам я да се успокои, доколкото това е възможно. Чувам учестеното ѝ дишане през скафандъра.

— Кой си ти, по дяволите? — извиква тя нервно.

— Бен. Бен Дивър.

— Не може да си жив. Допреди час животоподдържащите системи на кораба бяха изключени!

При тези нейни думи изтръпвам още повече и неволно понечвам да се обърна.

— ХЕЙ! — изкрещява тя.

Спирам напред движението си и отново вдигам ръце над главата.

— Успокой се. Не ти мисля злото. Трябва да те предупредя обаче, че имам болест на паметта и на моменти може да се държа малко странно.

— Ако ме доближиш, ще те застрелям, заклевам се!

— Няма да мръдна оттук, имаш думата ми.

Извъртам се съвсем леко и я оглеждам. Тя не ме изпуска от поглед, не е свалила и бластера.

— Аз съм капитан Мила Отарес — представя се тя напрегнато, вероятно следвайки някакъв протокол.

— Изследовател, първият човек, открил „Хоризонт 2“ след завръщането му — прекъсвам я. — След като приключиш изследванията си тук, ще се насочиш към станция „Илън Мъск“.

— Изглежда не съм първият — поправа ме тя. — Как дойде тук?

— Мисля, че съм бил оставен тук, не мога да си спомня.

— Защо си гол? Къде ти е скафандърът? Трябва да си носил такъв досега!

— Не знам...

Не ми хрумва никакво обяснение за това.

— Слушай, заключвам те в тази зала и ще те наблюдавам непрекъснато. Ако се доближиш до вратата, да не говорим да излезеш по някакъв начин, ще те застрелям без колебание, ясна ли съм.

Кимвам.

— Мила, тръгни си още сега от този кораб и изгори шибания си скафандър, след като минеш през стерилизация.

— Виж, не знам какво си, кой си и как си дошъл, но ти казах, че няма да допусна да ме подложиш на опасност, нито ще приемам заповеди от теб.

Извъртам се леко към нея с едната ръка на слабините, другата пред гърдите.

— Мога да ти кажа какво ще се случи през следващите дни. Ще започнеш изследвания. Ще има авария. Ще...

— Млъкни! — заповядва ми тя и се насочва към вратата. — Отивам да проверя какво се е случило тук и как си дошъл. Най-добре за теб е да не правиш глупости. Бях първенец по стрелба в академията.

Поклащам глава и гледам как тя излиза и ме заключва. Намирам дрехи в едно от шкафчетата — болнични пижами и бельо. Обличам ги. През цялото време крия надписа на гърдите си — Мила сигурно ме наблюдава.

Отивам до люка и се вглеждам в звездите. Осъзнавам, че това е последният път, в който виждам Мила. За момент се поколебавам дали да не тръгна след нея, не е като да не знам кода на вратата, но пък знам и че няма да мога да променя хода на събитията от следващите дни.

Имаш ли код „Брус“?

Да ► Епизод [72](#).

Не ► Епизод [77](#).

— Това е медицински апарат, анализира и подобрява физическото ти състояние. Не съм експерт по такива, но на практика не е и нужно — напълно автоматизирани са. Само трябва да се закачиш и правят всичко сами.

Не знам какво очаквах да ми каже, независимо дали има нещо мътно покрай апарата или не.

Ако имаш код „едно“, мини на ► Епизод 37.

Ако го нямаш, си запиши код „едно“ и се върни на ► Епизод 39.

Мисълта, че съседното легло крие тайната към случващото се, ме е обсебила. Привеждам се над него и започвам да го разглеждам внимателно. Дори най-малкото нещо може да ми подсказва какво става тук — косъм, петно — каквото и да е.

За съжаление обаче не намирам нищо.

Премини на ► Епизод [53](#).

„Стерилизацията — отказана“ — потвърждава действията ми автоматизираният глас.

Спирам и си отдъхвам за момент. Намирам опцията за отключване на изолираната лаборатория и я активирам, след като пояснявам няколко пъти, че знам какви рискове поемам. Не мога да виня инженерите, че са сложили тези въпроси в системата...

Умората чак сега ме застига. Чувствам се почти здрав, но силите ми бързо ме напускат и рязко ми се доспива. Изправям се и се забързвам към Лаборатория 2.

Бети тъкмо излиза с бластера в ръце. Поглежда ме. Трепери като лист, пребледняла е.

— Бети, добре ли си? — питам.

Тя ме поглежда, сетне активира предпазителя на бластера, привежда се и го пуска на пода. Приближава се до мен и ме прегръща силно — направо ми изкарва въздуха. Не ме пуска. Погалвам косата ѝ.

— Благодаря ти! Как го направи? — пита ме тя.

— Нищо работа, през командния пулт, чрез системата за ръчно деактивиране на автоматизирани сценарии — обяснявам. — Какво се случи там?

— Без да искам разхерметизирах някаква проба и проклетата система се задейства. Някакво шибано цвете...

— Бети...

— Защо ме наричаш така?

— Нали това е името ти? — питам объркано. — Бети Блинд?!

— Откъде знаеш това име? Това е най-добрата ми приятелка от академията.

Не отговарям. Опитвам да преценя ситуацията.

— Името ми е Мила Отарес. Казах ти го преди два дни, но е възможно пак да го забравиш. Имаш проблеми с паметта.

Сърцето ми почва да бие яростно. Въздухът не ми стига. Опирам се на стената. Дали да не я убия още сега? Побърквам се, определено се побърквам.

— Бен! Бен, добре ли си?

Причернява ми. Губя съзнание.
Премини на ► *Епизод 36*.

Внезапно корабната аларма запищява тревожно и сигналната лампа в стаята започва да мига. Стряскам се за миг. След това се втурвам към вратата на медицинската зала.

Проклятие! Заключен съм вътре! Ще излъжа ако кажа, че това ме изненадва особено. Заслушвам се в безразличния мъжки глас, с който е записано автоматизираното съобщение:

„Внимание! Биологична опасност в Лаборатория 2! Стерилизация след 4 минути и 40 секунди.“

Връщам се към вратата и поглеждам отключващия терминал. Изисква шестцифрен код. Въвеждам веднага шест нули. Не става. Съобщението на алармата се повтаря. 4 минути и 20 секунди. Мамка му. Въвеждам „123456“. Отново не става! Какви са шансовете?!

Ако направя трета грешка, ще блокирам системата за известно време, предполагам ще е за повече от пет минути. Опасявам се, че даже може да се изисква и допълнителна идентификация за бъдещо отключване — тогава, предвид обстоятелствата, може да остана тук завинаги, ако Бети не открие как да ми отвори.

Замислям се дали да не въведа „111111“. Пръстите ми са над пулта. Чувам Бети по високоговорителя, по гласа ѝ разбирам, че е на ръба на истерията.

— Бен! Помощ! Заключена съм в Лаборатория 2! Корабът ще ме убие след четири минути, а не мога да отворя отвътре. Кодът на твоята стая е 260486.

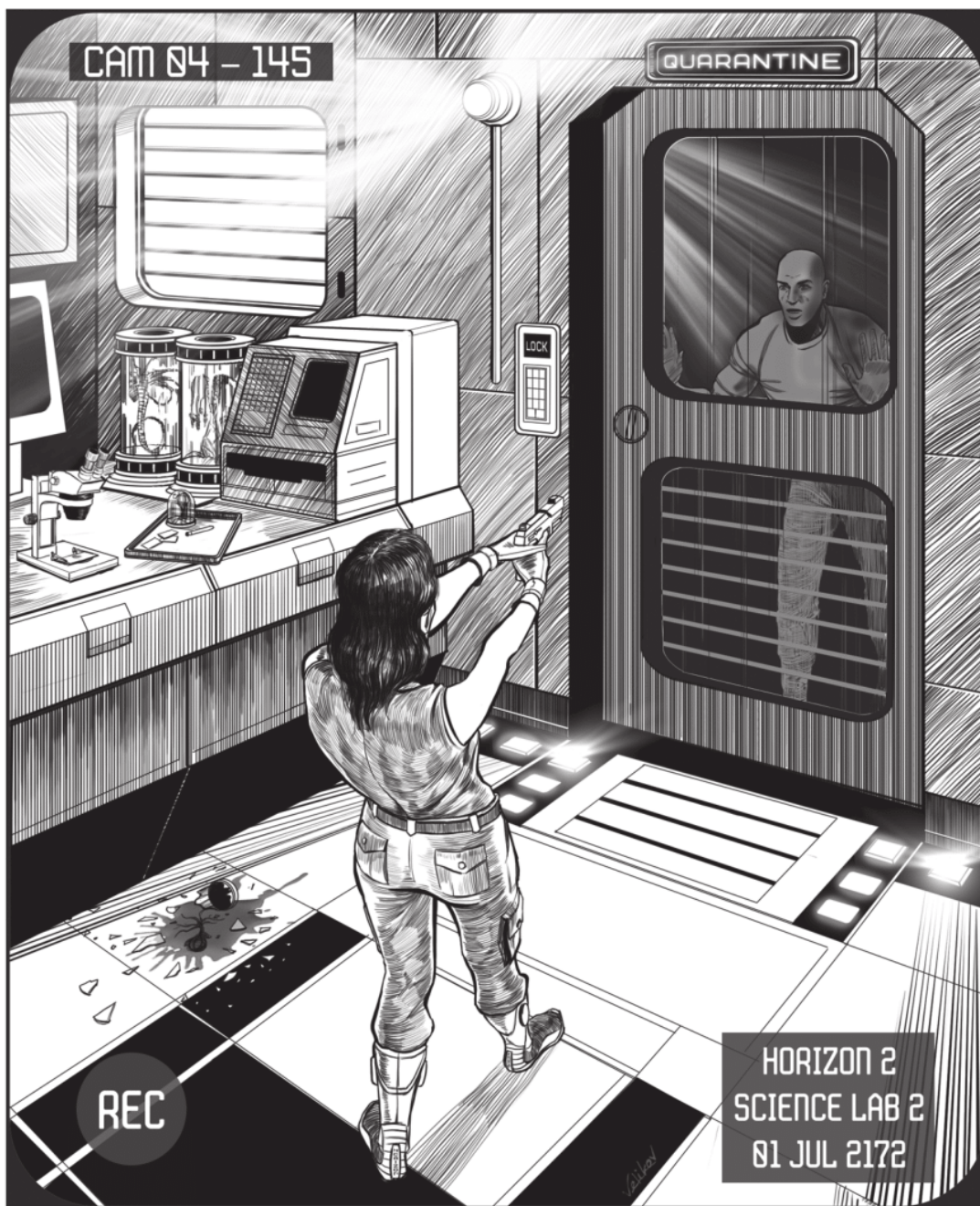
Въвеждам го внимателно.

— За да стигнеш до Лаборатория 2 трябва да... — обяснява се Бети, но аз вече тичам нататък.

Знам къде е Лаборатория 2. Стигам до там за двадесетина секунди; остават ми около 3 минути да направя нещо. Стаята е солидно изолирана и оборудвана с три системи за стерилизация — висока и ниска температура, изключително агресивен към биологичната материя газ и радиационно облъчване. Бети е застанала срещу вратата със солиден бластер в ръка. Ако го е настроила на достатъчно висока мощност, че да унищожи тази врата от закалено титанизирано стъкло,

има сериозни шансове тя самата да не оцелее, дори и да се намира във възможно най-далечния край на помещението. Ако стреля в момента, тялото ми после ще е неразпознаваемо. Махвам ѝ панически да не го прави. Привеждам се към конзолата, но бързо разбирам, че и тя е блокирана. Няма начин да отворя, докато алармата е активна.

1 минута и 40 секунди. Бети ми крещи нещо, но не я чувам. Махвам ѝ отново да чака и строго я посочвам с пръст. Страх ме е да не направи някоя глупост, но вероятно тя осъзнава, че системата за

сигурност ще я изпари след по-малко от две минути и може би ще се наложи да рискува.

Хуквам към командната зала. Сядам на капитанския пулт. Няма активен капитан на кораба и няма код за достъп. Бързо започвам да се ровя из менютата на алармата.

Хвърли един или два зара.

*Ако резултатът е четен, премини на ► Епизод **48**.*

*Ако е нечетен, премини на ► Епизод **58**.*

Изведнъж ме обзема натрапчивото усещане, че е от критична важност да знам кой е днешният ден. Кой ден е по дяволите? Мога ли да намеря някакъв смисъл в случващото се, или си губя разсъдъка?

Ако мислиш, че знаеш каква дата е днес, умножи деня в месеца по 2 и добави към него номера на месеца (януари = 1, февруари = 2 и т.н.). Резултатът е епизодът, на който трябва да преминеш.

Пример: Ако мислиш, че е 20-ти февруари, преминаваш на $20 * 2 + 2 = 42$ епизод.

Ако не знаеш коя дата е или попаднеш на неправилен епизод, премини веднага на ► Епизод 40.

— Мисля, че ти си го счупил. — Тя свива рамене. — Не знам защо.

Замислям се, но няма много какво да отговоря, нито какво друго да питам за огледалото.

Ако имаш код „едно“ минни на ► Епизод 37.

Ако го нямаш, си запиши код „едно“ и се върни на ► Епизод 39.

Отивам до огледалото и установявам, че е здраво. Не мога да се сдържа и почвам да псувам. Някой си играе игрички с мен. Оглеждам се, търся с поглед камерите в стаята. Обръщам се пак към огледалото и го шибвам с юмрук. По чудо успявам да не се порежа.

Спирам се, поглеждам счупеното огледало и изпсувам още веднъж.

*Имаш ли поне 4 точки **Осъзнатост**?*

*Да ► Епизод **62**.*

*Не ► Епизод **40**.*

Да, има още някой или нещо на „Хоризонт 2“. Нещо злонамерено си играе с нас и се опитва да ни побърка! Спотайва се някъде на борда на кораба и наблюдава всяка наша стъпка.

Замислям се за друго. Ами ако самият кораб е това, което ни влудява? Може би бордовият компютър е откачил. А може би този кораб е самият Ад — играе си с психиката ни, вади наяве нашите най-дълбоки страхове, кара ни да забравим кои сме, какво сме. Носил се е дълго в безбрежния космос и кой знае на какво може да се е натъкнал.

Раздирам лицето си от безсилие и ужас и започвам да крещя.

Премини на ► Епизод [40](#).

„... 0 минути и 20 секунди“ — произнася се апатично алармата.

Бети всеки момент ще стреля, мисля си. Трескаво намирам опцията за изключване и я активирам. Потвърждавам, че съм сигурен. Проклетата система! Потвърждавам, че осъзнавам рисковете и алармата спира.

Премини на ► Епизод [52](#).

Отивам до огледалото и установявам, че е здраво. Не мога да се сдържа и започвам да псувам. Някой си играе игрички с мен. Оглеждам се, търся с поглед камерите в стаята. Обръщам се пак към огледалото и го шибвам с юмрук. По чудо успявам да не се порежа.

Спирам се, поглеждам счупеното стъкло и изпсувам още веднъж.

*Добави си 2 точки **Осъзнатост**, запиши си код „Мандела“ и премини на ► Епизод **53**.*

— Харесвам те, Бен, струваш ми се добър човек. Ти ми спаси живота, макар да предполагам, че в момента не помниш това. Надявам се да дойдеш на себе си скоро. Аз самата на практика не съм направила почти нищо за теб.

— Хей, не е така — отвърщам аз, малко гузен заради държанието си преди малко.

*Добави си 1 точка **Осъзнатост** и премини на ► Епизод **39**.*

Не мога да си спомня кода и това ме убива. Решавам да причакам Мила, да опитам да направя нещо, но осъзнавам, че това няма да се случи, защото вече съм видял, че тя е жива и здрава през следващите дни.

Изследователката се оказва изключително предпазлива. Когато влиза ме кара да се отдръпна от вратата. Носи бластер, предпазителят е вдигнат. Опитвам се да я прикоткам, но не се получава — тя все още почти не ме познава. Все още не съм я спасил и ми няма доверие. Скоро ми прилошава и заспивам.

Следващият ден е денят на нейното пристигане и съм още по-безпомощен, тъй като тя е още по-предпазлива. Вече е твърде късно.

Провалих се.

Край

Хващам главата си с ръце, сядам в ъгъла и опирам лакти в коленете си. Какво се случва?!

Страдам от психично разстройство, което обърква възприятията ми ► Епизод 2.

Бети е причината за моето състояние ► Епизод 47.

Има още някой или нещо на борда на кораба, освен нас ► Епизод 57.

Аз и Бети изживяваме реалността по различен начин ► Епизод 54.

Аз всъщност не съм човек... ► Епизод 78.

Толкова съжалявам за Мила, наистина. Но това трябва да се случи. С треперещи ръце въвеждам нужните настройки.

Връщам се към медицинската зала. Заклучвам се. Няколко сълзи се стичат от очите ми и капят на пода. Сядам на леглото.

Трябва да се стегна — направих правилното нещо. Единственото възможно.

След малко Мила влиза в стаята. Иска ми се да я прегърна, но не е добра идея — носи бластер и е видимо нервна.

Премини на ► [Епизод 76](#).

Замислих се, какво ли ще се случи на осмия ден? Ами, няма какво да се залъгвам, през него няма да се събудя. Каквото и да направя преди това, то няма да промени нещата, защото няма да се е случило, все още. Животоподдържащите системи на кораба, които Мила ще активира на седмия ден, все още ще са хибернирани.

Вероятно няма да усетя нищо, предвид състоянието ми, липсата на кислород и температурите, близки до абсолютната нула. Просто ще загина в съня си и на „Хоризонт 2“ ще остане едно неидентифицирано тяло, лишено от живот. Вечен покой за героя. Така ще свърши всичко за мен.

Край

Решавам да сменя курса веднага. Няма време за губене, този кораб трябва да бъде унищожен възможно най-скоро. Разбира се, деактивирам и алармата, която предупреждава за колизии.

Запиши си код „Гонзалес“ и премини на ► Епизод 67.

Понякога реалността изглежда по-невъзможна от най-голямата лудост. Не мога да приема, че съм откачен. В крайна сметка, кой луд може?

Мисълта ми се прояснява, а с всяка изминала минута си спомням все повече. Събитията от последните дни ми стигат да навържа нещата.

Времето тече наопаки за мен — всеки път, когато се събудя, се връщам по-назад в него. Явно това е посоката, в която съм изпратен. Пътувам назад във времето, неизменно. Мисията ми е да спра заразата, избила 99,7% от всички хора, 47 милиарда, населяващи Земята и трите колонизирани планети. Заразата, която Мила Отарес ще пренесе от този кораб, освен ако не я спра.

Пътуването почти ме е убило — това все пак ме прави по-голям късметлия от десетките, изпратени преди мен. Паметта ми също е сериозно увредена, но лека-полека се възстановява. Вече си спомням всичко необходимо.

Нямам право да изпусна този шанс.

Отивам до вратата. Заключен съм. Трябва да си спомня кода, който Мила ми казва утре...

Ако го помниш, събери цифрите му и премини на съответния епизод.

*В противен случай ► Епизод **61**.*

Остава да взема само още едно тежко решение, което умишлено отлагах до момента. Дали да отнема живота на сладкото червенокосо момиче. Тя, в крайна сметка, е невинна. Може би ще успея да измисля някакъв начин да я убедя да не прави никакви проби, да си замине или да внимава повече. Може ли да се променят нещата така, че тя да оцелее, но да не пренесе заразата?

Мога да пренастроя камерата за херметизация, през която Мила ще мине, когато опита да се върне на своя кораб, скачен с „Хоризонт 2“. Знам, че това е слабост, която не е защитена от алгоритмите на този кораб. Всичко ще се случи за секунда, Мила въобще няма да усети или разбере нищо. Ще стане на пихтия.

Просълзявам се. Магичните ѝ зелени очи изплуват в съзнанието ми. Как може смъртта да е толкова красива? Има ли начин да не отнемам живота ѝ?

Настройвам херметизационната камера да я убие ► Епизод 63.

Не правя нищо засега ► Епизод 74.

Вероятността Мила да разбере за промяната в курса на „Хоризонт 2“ не е никак малка — може би дори ще получи предупреждение от своя кораб непосредствено щом извърша корекцията.

Дали няма да я отмени веднага след това, докато аз спя? Дали земните учени ще успеят да ограничат заразата? Надявам се да е така, защото иначе всичко, което сторих, ще се окаже безсмислено. Мила ще загине, но какво ще се случи след това с кораба? Все пак оправих настройките на биологичната аларма, така че давам в ръцете на следващите изследователи добри шансове.

За съжаление е прекалено късно за промяна на траекторията, а и каквото и да направя, утре сам ще го променя... Остава ми само да се надявам всичко да е наред. Разбира се, никога няма да разбере.

Край

— Мила, слушай ме внимателно! Трябва да се откажеш от експериментите си. В момента те грози огромна опасност.

— Моля те, не ме заплашвай!

Тя е видимо притеснена и неадекватна.

— Не те заплашвам — опитвам се да я успокоя. — Има биологична опасност тук на кораба, системата му е остаряла и лошо настроена, затова не я засича. Системата на твоя кораб също явно не е читава или опасният организъм е много труден за засичане. Ако останеш тук, ще загинеш заедно с 47 милиарда човека, разбираш ли?

— Мисля, че си луд — отвръща тя. — Утре ще говорим пак.

— Мила, утре ще е късно. Почакай!

Изправям се от леглото, но тя насочва бластера към мен.

— Не ме принуждавай да стрелям! — изкрещява.

— Защо реагираш така? — разпервам ръце аз. — Не чуваш ли и дума от това, което ти казвам?!

— Казах, че утре ще говорим! Успокой се!

Усещам, че кръвното ми започва да пада. Завива ми се свят. Проклятие!

Тя излиза, а аз се опитвам да я последвам, но не успявам. Причернява ми и губя съзнание.

Премини на ► Епизод 49.

Иска ми се корабът да се разбие възможно най-скоро, но не ми се струва добра идея курсът да се сменя, докато Мила е на борда. Настройвам го да се смени след нейното напускане.

Запиши си код „Принц“ и премини на ► Епизод [67](#).

Уверен съм, че избрах най-добрия момент за унищожение на кораба. Мила вероятно би усетила и коригирала една промяна на курса, извършена докато тя е на борда. Прекалено късната промяна пък щеше да увеличи драстично шансовете корабът да бъде посетен преди сблъсъка.

Премини на ► #Епилог в края на книгата.

Скривам лицето си в шепи и се разплаквам, повече от безсилие, отколкото от мъка. Рискувах живота на десетки милиарди заради възможността да спася една жена. Как можах да забравя важността на мисията си?

Остава ми едничката надежда Мила да е по-разумна от мен. Да се вслуша в брътвежите на един луд, да си припомни предупреждението ми, когато инцидентът в Лаборатория 2 се случи и никога повече да не стъпва на човешка планета. Може би дори самата тя ще се върне и ще унищожи „Хоризонт 2“? Тази сламка е единственото, за което ми остава да се хвана през своите последни минути.

Край

Каквото и да й кажа, няма да има ефект. Знам, защото вече видях какво ще направи тя в следващите дни. Не мога да избегна неизбежното. Говоря си още малко с нея, след това тя си тръгва, а аз лягам и се отдавам на размишления. Знам, че скоро сънят ще надделее над мен.

*Добави си 1 точка **Осъзнатост** и премини на ► Епизод **49**.*

Имам още време. Ще ми хрумне нещо, трябва да има начин да извъртя нещата. Не съм убиец, не искам да нараня Мила и ще измисля начин да наредя нещата по правилния начин.

Връщам се в медицинската зала, заключвам се и сядам на леглото.

След малко Мила влиза в стаята. Искане ми се да я прегърна, но не е добра идея — носи бластер и е видимо нервна. Трябва да внимавам много в тези разговори — ако изляза луд в очите ѝ, най-вероятно няма да ми се отдаде нова възможност да ѝ въздействам. Трябва да бъда предпазлив.

Запиши си код „Брус“ и премини на ► Епизод 76.

Струва ми се най-сигурно да разбия кораба с минимална промяна на траекторията и точно преди да стигне Земята. Освен това ми се иска да е в нещо наистина солидно, което да съм сигурен, че ще доведе до пълното му унищожение и че грешка в изчисленията няма да доведе до разминаване „на косъм“.

Премини на ► Епизод [67](#).

— Здравей, Мила — поздравявам я. — Как си днес?

— Здравей, Бен. Благодаря ти, добре. Подготвям разни проби за изследване и копирам логове от бордовия компютър и други устройства.

— Извинявай, че те питам, но имам такова заболяване на паметта — забравям някои работи, понякога...

— Да, знам — прекъсва ме тя. — Каза ми вчера. Не се притеснявай, питай ме.

— Кога пристигна тук, на „Хоризонт 2“?

— Вчера, Бен. Това ми е вторият ден тук, мисля да тръгна след още два.

Знам, че това няма да се случи, но не й го казвам — може да прозвучи и като заплаха.

— Хей, кой си ти? — пита ме изведнъж Мила. — Какво си? Защо си тук?

— Не мога да ти кажа повече от това, което вече знаеш. Аз самият не помня много. Мисля, че съм имал тежко пътуване, което е имало разрушителен ефект върху паметта ми и физическото ми състояние. Имай предвид, че може би ще се влоша. Зависи от гледната точка — усмихвам се.

— Съжалявам — казва тя. — Не знам как да ти вярвам. Струва ми се, че знаеш неща, които няма как да знаеш. Че си жив, без да има как да си жив. Че си тук, без в това да има някаква логика. Кажи ми какво си наистина? Извънземно ли си? Привидение? Полудявам ли?

Думите й ме стряскат, но успявам да запазя самообладание.

— Аз съм човек — поклащам глава. — Това, което знам, е, че ти не трябва да си тук.

Да опитам ли да я разубедея да прави експерименти ► Епизод 69.

Или не ► Епизод 73.

Разбира се, че не мога да поема риск, когато залогът е от такъв мащаб. Обрекох Мила на смърт, но понякога се налага да жертваш малцина за благо на мнозина. Все пак, това е мисията, на която съм изпратен, и вярвам истински в нея.

Главата ми вече натежава, когато изведнъж ме обзема тревожно чувство.

Кой от следните кодове имаш?

*„Гонзалес“ ► Епизод **68**.*

*„Принц“ ► Епизод **71**.*

*Никой ► Епизод **79**.*

Мисля, че прозрях истината. Сега всичко си идва на мястото.

Ето как съм оцелял през цялото време без животоподдържащите системи на кораба и как съм се озовал тук — просто винаги съм бил на „Хоризонт 2“ и идването на Бети ме е активирало. Затова нямам спомени, затова съм и обсебен, или, да го кажа по-коректно, програмиран, с мисия, за която имам крещящо усещане, че трябва да извърша. Без значение дали все още има смисъл в нея и дали въобще е изпълнима.

Аз съм кибернетичен организъм. Жива плът върху метален ендоскелет.

Събличам се и оглеждам. Да, малко вероятно е това перфектно тяло да принадлежи на човек. Сред инвентара на стаята намирам скалпел. Сядам на леглото и съсредоточено започвам да разрязвам ръката си. Функциите за болка, които са ми инсталирали, направо ме побъркат, но това не ме спира. Разширявам разреза още и още. Бликащата кръв ме затруднява да видя металния скелет отдолу. Накрая стигам до костта. Възможно ли е да е полимерна имитация? Ръката ме боли зловещо и губя много кръв.

Бети нахлува в стаята и започва да крещи истерично...

Премини на ► Епизод 40.

Сега като се замисля, решението за смяна на курса в последния момент не бе никак добро. Шансът корабът да бъде посетен, преди да стигне дотам, е огромен, как можах да си помисля, че някой ще го чака да прелети до Луната.

Дали земните учени ще успеят да ограничат заразата? Надявам се да е така, защото иначе всичко, което сторих, ще се окаже безсмислено. Все пак оправих настройките на биологичната аларма, така че им давам добри шансове.

За съжаление е прекалено късно за промяна на траекторията, а и каквото и да направя, утре сам ще го променя... Остава ми само да се надявам всичко да е наред. Разбира се, никога няма да разбере.

Край

ЕПИЛОГ

Какво ли ще се случи сега? Имам предвид, в бъдещето на хората, а не в миналото, в което аз отивам. Ако мисията ми е успешна, ще знае ли някой името ми? Бен Дивър, човекът, който спаси човечеството?

Мисля, че отговорът е „не“. В бъдещето, което сега лежи пред хората, този катаклизъм никога няма да е съществувал. Може би дори аз няма да съществувам, а ако съществувам — със сигурност това ще е друг Бен. Той няма да тренира целия си живот за тази мисия. Вероятно ще има безгрижно детство, ще учи, ще твори. Сигурно ще има семейство. Кой знае... Никога няма да разбере нищо от това, което предстои — моят път е назад във времето и свършва тук. Въпреки това, не изпитвам страх. Изпитвам спокойствие и дори хармония.

Мисията ми е завършена.

Затварям очи.

Заспивам.

ОЦЕНКА ОТ ИГРАТА

Оценката на играта е съвсем проста. Максималният брой точки „Осъзнатост“, който можеш да събереш, е 7, но самият факт, че си достигнал дотук, дори да е с минимума от 4, те прави добър играч. Ако все пак си максималист, можеш да пробваш да постигнеш най-добрия възможен резултат.

Приключението не е никак лесно, надявам се четенето му да те е забавлявало толкова, колкото писането му забавляваше мен. Вярвам, че много от сцените и взаимовръзките им могат да се оценят чак след като читателят е разгадал мистерията и правилата на парадокса, така че повторният прочит вероятно би ти бил интересен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.